

Milan Koch

[básně z let 1965-1969]

[Obloha obklopila celou zeměkouli představami]

Obloha obklopila celou zeměkouli představami.

To bylo na počátku.

Dnes se nebesa rozevřela a objevila se tmavá trhлина, aby pohltila odcházející lidstvo, které vyvraždilo přírodu. Lidé hromadně odcházejí do vesmíru, aby jej oplotili, neboť zde na Zemi nebylo již co oplocovat. Mé oči zastřela mlha, neboť obloha pohltila posledního člověka, který odešel do prostoru. Zůstal jsem na Zemi sám. Všude do výše i do hlubin civěly symboly techniky. Brouzдал jsem po zjizvené Zemi několik roků. Snil jsem neustále o lesích, o zpěvu ptactva a řevu šelem. Snil jsem o nezkrotných řekách, o nedosažitelných hlubinách, o neurvalém větru. Scházeli mně lidé. V lidech jsem nacházel zapomnění a tupou zábavu. Ne! Všichni lidé nebyli technici. Ale všichni jsme se technice klaněli, propadali jsme jí, byla zde, protože zde byli lidé. Teď jsem sám a vlastně technika ještě existuje. Chtěl jsem něco vymyslet, ale neustále mě přepadával pocit úzkosti. Věřil jsem pevně, že něco vymyslím, ale víra odešla tak, jako odešli lidé neznámo kam. Zajisté se ptáte, proč jsem neodešel s nimi. Nevím, ale asi proto, abych mohl napsat tuto knihu. Jestli je to kniha, napadlo i mne. Napadají a napadaly mne myšlenky, snad zvlášť do mne zabodávaly své hroty kopí a krev, která ze mne prýštila, mne oslňovala – proto mne neodsuzujte. „Byl jsem oslněn.“ Mohl jsem si vzít tmavé brýle. Ale skrze tmavé brýle bych viděl jinou krev.

A já chtěl být oslněn.

[Pouštím se do boje...]

Pouštím se do boje s černicí páskou psacího stroje mezi rozloženými papíry čistě zahleděnými do blízkých i vzdálených osudů snů, které tak roztržitě kráčely po reálných cestách pod vyhaslými neonovými svícemi kolotočů světa, abych našel něco... s vírou v šťastnou osudovou hvězdu tuláka z Malé země.

Chce se mi brečet, když se dívám na začátečnické pionýrky bez rýhovaných podrážek v koši na odpadky

v koši na vzpomínky, které mne tlačily tak často k poplivané olejové podlaze vagónu první, druhé, třetí, čtvrté třídy.

Ó, OHNI, SPAL MNE!

[Startuji ze svého prvního osudového nádraží...]

I.

Startuji ze svého prvního osudového nádraží jako Dógenés bez zkušeností bez zázračných pomníkových aforismů bez nalomeného posvátného zdraví jen proto abych v pradávném kupé mezi oslňujícími bílými límečky spatřil sedícího trempa ve svém podvědomí navlečeného do uniformy světáckého důstojníka vojína armády OSN který již na první pohled voní senem jehličím cigaretovými kruhy ohně samotáře.

II.

Jedu mezi svými zásadně optimistickými spolužáky.

V Čerčanech bez přípoje nasedáme na své osmdesáticentimetrové nohy a uháníme mezi pražci pod zataženou oblohou podél Sázavy k neohrazenému cíli.

III.

Prší. Prší. Prší na celém světě. Prší v celé republice. Prší i v Choceradech a my mokneme ve svých ještě nezatvrzelých oděvech sháníce něco na zub spánku.

Pouštím se k vodě. Kamani odešli hledat příjemnější nocleh s brzkým návratem do rozmazlených peřin svéhlavých zákopů reality klidu.

IV.

Objevuji lavičku bale své nohy

své ledviny

své srdce do Rudého práva. Krémovou modře lemovanou větrovku

ukládám pod ztěžklou hlavu a usínám před deštěm ukryt ve své čekárně na zítra vedle nedostižitelných kolejí vedoucích kamsi k hornímu toku.

Vzhůru

U okapové roury ležela mrtvá myš.
Na prahu domu, uprostřed domu a ve chlívě
bylo plno pobité domácí zvěře.
Jenom na vratech byl přibit člověk,
který mezi domácí svěř nepatřil.

Milovat!

Lepší žítí bez lásky
než poznati lásku
Lépe poznat samotu
než dát srdce v sázku

Lépe štěstí nepoznat
než je ztratit záhy
Lépe ani nevědět
kdo je srdci drahý

Ten kdo nikdy nemiloval
nezná lásky sladkosti
kdo se ale zamiloval
vypil kalich hořkosti

(1965)

Žalm z roku 1966

Brzy jsem vystřízlivěl ze snu o svobodě.
Den ze dne, rok po roce,
štván a pronásledován
podležadými organizátory
a
hrabivými politiky,
krmen a napájen
podvody,
 lžemi,
 triky.
Nemaje jedinou útěchu
ve vyjedeném krámě sedím
do budoucích zmatků hledím ---
 věřiti nemohu
 milovati nemohu
 nebudu směti sníti.

A moje naděje je jako pěna piva!

A tak jsem vystřízlivěl.

(1966)

V dubnu

Větev pučí za větví,
květ rudý, bílý, dubnový,
nad teploučkou zemí
sen rozsévají pohádkový.

Na lukách zelených
tančí divě,
na vodách stojatých
se houpou zádumčivě.

V rozjásané krajině
je stále slyšíš vstávat
a na tvé snové hladině
zní v strunách jarních nálad.

Pak takoví tuláci života jdou,
když v holých skalách vane
a do srdce si nahloubou –
té krásy malované.

(7. 3. 1967)

Paďour?

VELKÝ batoh na rameno a břicho, jež sahalo mu po koleno.
DO ruky klacek, by neutržil pár facek.
V lese osadu smetiště založil, by přírodu do papíru ponořil.
PAK chatu vytvořil – sám sebe pokořil.
Z lesa spěchal ven s náručí kytek jen.
SMÍCHOV nádraží, pro paďoura smrt běží.
HNOJIŠTĚ, jak už dáno, pro paďoura uděláno.

(8. 4. 1967)

[Blíží se zima]

Blíží se zima podzim cítím ve své duši
Květy opadly a vítr slzy suší.
Ano chlad, chlad je jejich přítel
a v koutku světničky leží spací pytel.
Podzimní sonáty, podzimní tragédie, rapsodie a někdy i komedie

Je mlhavé ráno a já cítím, cítím zimu
Válím se v posteli a hřeji těžkou vinu
Dnes nepůjdu do ulic, protože žádné nevidím
nemohu najít ani kliku u dveří.
Sedám si na židli, která doufám, že mě udrží.

Hledám nějakou cestu, silnici, leteckou linku, železnici
vodáckou a trampskou stezku.
Nenacházím, nenacházím
/úzkost/ - marně se snažím
Jsi sám a zbývá skočit z okna
nebo zavolat na člověka.
Ne!
Záhada leží někde vedle tebe
vždyť stačí najít jenom klíč a otevřít si nebe.
Otevřená kniha leží na stole zaprášená kniha,
však v hluboké bolesti, vždy je mi milá.
Kdy já najdu nějaké řešení
možná, že jsem ho našel, ale nezdvihl, neuchopil.
Je poledne a z věží ke mně proudí otevřeným oknem
hlas zvonů bim-bam, bim-bam a já
jako by slyšel sem a tam, sem a tam.
Člověk opravdu chodí sem a tam a
nikdy nezůstane ani tam ani tady.

Metla

Smrt v tvář mně hledí
z cigarety jed svůj cedí

Oblak kouře nikotínu
na prsou mám hroznou tíhu

Dehet v plicích ten tam káže
dělá v nadrech tmavé páže

Při jídle když kouřím
s žaludkem se potom sloužím

Ráno z úst jde pach
z nikotínu žádný strach

Koupím sobě krabičku
a chystám si rakvičku

Letka za letkou do popelníku létá
dýmem se můj mozek zmítá

Rakovinka žere tělo
tělo zemřít nemuselo

(1966)

Manifest!

VLASY!

Budiž ti beatniku požehnány vlasy!
Jsou hvězdná skrýš

a

světla zdroje tvoje vlasy.

Pláštěm tě halí královským,
vyzývají v boje tvoje vlasy.

Na čele ať korunu z nich máš,
ať halí blbost či moudrost mozku tvého ---
Na hlavě ať cudně dráždí tupé lidi.
Sluší k zdobě každičkému kroje tvoje vlasy.
Nezvýší nic svůdnou krásu jich,
nechtěj
perel,
květů,
tvoje vlasy.

Vždyť hnědé jsou co kaštan uzrálý.
Tmavší když jdeš stínem řevu.
Světlounké jako sluneční paprsek.

Všade zřím jich měkké vlnky hrát.

MĚŠŤÁCI VY VLASOJEDI ZBLÁZNĚTE SE: VLASÁČE
VŠAK
NEVÍTR
NEUNESE!!!

(3. 12. 1966)

Pochod vlasatců

S šatem černým a černými vlasy jdem
a mezi námi špinavé tváře
v nich čistounké oči
v nich nebeská záře

Květy jsme trhali náš pohled jásal
ozval se výstřel a hned jsme zoufalí
Bůh další život svázal

Naše narážky jsou vážné
jmění je pouze nic
narážky přeslýchají bojí se vyjít vstříc

Po horách chodíme ve svém stesku
zdáme se směšnými což nám nevadí
předčasná vážnost ta nám uškodí
po jiné cestě jdem to se jim nehodí

A všechny ty dálky a květy
se třásly i modrá výš
ohlasem mého srdce:
já doufalo věřím již?

Nic bližšího jsem neznal
a nechtěl ani znát
Já krásy setkání toho
bál se dotýkat

Při stole mluví se o všem
o vládách těch a těch
a co jsem o nich slyšel
stačilo na pláč v zdech

Proč lidé se nemají rádi
proč plamenný je jejich dech
když naříkají?

(1967)

POESIE V PRÓZE
HUDBA V OBRAZE
SOCHAŘSTVÍ V ŘEČI
VĚDA VE VĚDĚ

Filosofie – tj – láska k moudrosti!
Může se člověk, který zneužívá filosofii, nazývat filosofem?
Je zneužitá láska láskou?
Náboženství je morálka, ale morálka není náboženství!
Hledáme? Nacházíme a ztrácíme – jenom jedno a to je pravda.
A každá generace ji jde hledat. Když ji najde, vyhrála. Mnoho generací našlo pravdu, ale pozdě.
Tu největší pravdu zatím nenašli. A to je život.

Děti ulice nebyly dětmi ulice, ale ulicí!
Ulicí, jejímž symbolem je dlažba.
To je ta ulice civilizace
a na tu se hodí všechno,
pravda i lež.

Smutné je, že tuto ulici
vybudovali lidé
ze svých ideálů.

A my posedáváme na okrajích
chodníků
a hledáme si tu svou dlažební kostku.

Někteří z nás jsou zklamáni láskou,
snad proto,
že žádnou nepoznali.

Hledíme na zaprášené nebe
a zatím nám rostou vousy,
které nejsou pro vlasy vidět.
Pročesáváme si je dlouhými nehty,
za kterými je zaschlá krev.

Krev, která tekla pro naše vlastní myšlenky.
Snad přemýšlíme nad touto ulicí,
kde na začátku našeho letopočtu
byla pustina a právo
silnějšího.

Za několik tisíc let
na tom místě,
kde rostly stromy svobody
a v jejich korunách
se pohupovaly nahé opice,
bychom šli po prašné cestě,
kterou později lidé vydláždili

svými cíli,
svými pravdami /podvody/
a svou šedivou krví.

Nedávno ji přesekly
koleje života.
Život je uznání,
uznání za každou cenu!

Kdo má uznání, nestrachuje se,
nestrachuje se, že žil zbytečně.

Po ulici chodí žebráci
s bílými košilemi
a nažehlenými fraky,
milenci, opilci, policisté, vrazi, politici.

Otcové na nás křičí:
jděte v našich šlépějích!
Loudáme se za nimi,
jsme bosí,
nezanecháváme žádných stop,
jsme děti neklidu
a neklid,
to je nejistota.

Dnes nám rozkopali naši ulici!
Ulici lásky a zklamání,
ulici beznaděje, odpuštění, i když ne štěstí,
ulici jistoty v zapomnění nenávisti a strachu,
ulici zoufalého přátelství a sebevraždy,
ulici velkých slov, rozporů, falše i upřímnosti.

Chceme jít ulicí života až do smrti.
A mladý člověk je vlastně opilec /opitý životem/,
který se zmítá, vrávorá a zvrací –
právě na té ulici života.

Dnes se na rozkopanou ulici vykašlali!
Lidé po ní přejíždějí v dnešním věku
závratnou rychlostí v přepychových automobilech,
řítí se časem i prostorem, pro rychlost je vůbec
neucítí.

A oni neucítí více věcí.
Čas – čas je pro ně všechno,
jenom ne život,
rychlost to tak zkresluje.

A my pořád sedíme na okraji chodníku,
hledáme si tu svoji dlažební kostku,
kterou bychom vyrvali z ulice,
ne pro život,

ale jenom proto, abychom ji mohli potěžkat.

Onanujeme!

Říkáme, že jsme se osvobodili od světa,
ale neznáme ho,
svět se od nás neosvobodil!

Fetujeme!

Někteří svou omezenost,
ti se umějí chytnout!
Jiní nejistotu,
kterou topí v chemii a
alkoholu /který se od chemie oddělil/.
Jedni veliké myšlenky
z kterých stejně spadnou.

Druzí sami sebe.
Jsou i takoví, kteří kloužou po povrchu,
oproti nim druzí tonou v hlubinách,
další jsou silní, ale jejich slabostí je právě ta síla,
slaboši jsou opakem – slabost je jejich silou.

Všichni drží spolu, protože věří svým ideálům,
které nikdy nevyslovili.

Neznali je,
ale cítili.

Drží nás pohromadě nenávist
proti těm,
mezi které jsme přišli z nesvěta.

Začali jsme se ponořovat do tónů
s cigaretou v ústech,
se špínou na krku, s pocitem mučedníků,
s lahví rumové moudrosti,
s návratem,
ano vracíme se,
ale
nevíme, odkud jsme přišli.

A tak si tu sedíme i s těmi,
kteří k nám nepatří.
Hledáme čistotu,
hledáme boha,
hledáme pravdu,
hledáme sami sebe,
hledáme a nalézáme nenávist,
hrubost
a nechut' k životu.

MNOHO NÁS ZBLOUDILO!!!

/a slzy čekání nás drží/

Podlost kamenného strachu

Černé ruce na bílém těle
klidný den
bouřlivá noc
slovům se láme vaz
na tekoucí mozek skáče divoká kočka
hanba chce se pokloniti
houf vyjevených příšer
skleněný oběšenec pije z míchy hrůzy
smích udušený dýkou bledé lži
nadšený člověk svléká hadry lhostejnosti jen proto aby si oblékl nové
stvořitelé krbů
běduji
krev špínu smyje
skok do tepny smrti
ohavně krásný požitek s leností
baculatá mrtvola slintá na cestu
po které
stejně nejdu
záclony strašných snů byly strženy
za nimi se objevila
ještě strašnější skutečnost
jde se demonstrovat plakáty jsou čisté
transparenty bez hesel
na potoku výkřiků jsou přehrady smíchu
prázdné knihy hovoří do ticha
tisíce roztrhaných obrazů a na nich plno rudých much
pohřebiště myšlenek bylo srovnáno se zemí
plačící matky
lávky nadějí
stanice hladu
prosby – sliby – přání – vraždy
zahrada blažených nenávistí
koleje vzrušení
sázky – výhry
vítězí mamon
obyčejný požitek – touhy slabých
spánek /spáč/
hudba vlasatců
prachová deka smutku
požáry požáry požáry požáry požáry
hlad
slzy
komisaři jsi sám

(1968?)

Co má cenu je bezcenné

Život nemá cenu život nemá cenu
Narodil jsem se na konci a umírám na začátku
proto život nemá cenu
Dlouhý život nemá cenu
Krátký život nemá cenu
Velký život nemá cenu
Malý život nemá cenu
Umírám protože nemám cenu
Narodil jsem se protože jsem neměl cenu
Myslet nemá cenu
Co má cenu?
Zpívat nemá cenu
Radovat se nemá cenu
Číst básně nemá cenu
Plakat nemá cenu
Vzpomínat nemá cenu
Peníze nemají cenu
Snít nemá cenu
A přece něco má cenu
Smrt má cenu
Smrt má cenu
Smrt má cenu
Bere nás bezcennosti

(1969?)

Chvíle

CHvíle plná hluku
plynoucí po řece strachu.

CHvíle života která zaznamenává smutek
vyprazdňujícího se dna nádoby štěstí.

CHvíle války míru
kdy zbraně straší slepé.

CHvíle čekání s nekonečnem
za prahem skutečna.

CHvíle touhy na chodníku
který je vydlážděn prázdnotou.

CHvíle přátelství která chápe nepochopitelné
i tehdy kdy se vraždí mrtví.

CHvíle smíchu krvácející myšlenky
nad vítěznou smyšlenkou.

CHvíle smíchu krvácejících slz
tuláků-pobudů.

CHvíle přání nespelnitelného dosažitelná
procházejícího se daleko vedle nás.

CHvíle fosforeskujících neustále tonoucích jistot
nádrží existence planoucí v neštěstí.

(1968)

Chápu

Chápu že svět se nedá změnit
stojí-li na okraji propasti.

Chápu – jsem veliký idealista
na nemateriální úrovni.

Chápu nepochopitelné
velice rád.

Chápu co je skutečnost
neboť se a to velice často stává že mě probudí.

Chápu co je vlast
i když žádnou nemám.

Chápu co je pravda
proto tak často lžu.

Chápu že musím
znám však jen pud sebezáchovy.

Chápu co znamená slovo civilizace
a velice dobře –
co to mám na ruce aha to jsou pouta.

Chápu že jsem nic nepochopil
neboť ještě žiji!

Zamyšlení

Oharek v ruce mě pálí
svobodně mezi prsty zhas
láska k ženám se v mlhy halí
jak na oharku ten jas

Nebezpečná chvílka

Před časem neštěstím zlomen
smůlou pronásledován
pod bičem touhy odsouzen
do boje s city se dávám

Hrobka ospalosti

Zamřížován do skutečna
byl tvůj sen
a nebyl to ledajaký sen.

Byl pohaněn, zapomněním i rozumem
pronásledován,
hýčkán,
někdy i vyzdvižen do samovazby!

Protože byl snem bez hranic
sen s pevným stiskem ruky
sen lásky
sen života
snem bez krve.

Dnes sedíš a nemáš žádný sen
jenom mlčíš.
Jsi ponořen do sebe – do nejistoty
nemáš žádný sen.

/sen oslňujících vzpomínek/

(VI. 1968)

Snad!

Snad jednou přijdu na cestu
kde potkám pravdu svoji nevěstu
Snad jednou potkám na ní lid
který nebude věřit v klid

Snad setkání které čeká mne
Bude hrozné a objemné
Budu se těšit
budu se smát
budu plakat
budu si hrát

Snad jednou budu chtít věřit
a nebudu mít v co
Snad budu hledat
a
nebudu nacházet

SNAD!

budu spokojen
budu-li chtít

(1968)

[Studená zeď a pohled na ni]

Studená zeď a pohled na ni
děsí mě jak z udělání

Už týden neviděl jsem oblohu
týden jsem koukal do zdi
sedm dnů dále nemohu
říkat si stále nechci

Vstanu a půjdu ven se zasněnou tváří
budu se dívat nahoru
a padat budu dolu
bídu vezmu za ruku a ostatní mě sváží

Jsem jako ryba na suchu
mluvící ryba
Jsem sen a visím ve vzduchu
mlčící sen

Noc

Po špičkách přichází melancholie
soumraku
na tvůj hrob přání, tuláku.

Temná pokrývka plná stínů
zahaluje svět nadějných úsvitů.
Sličná a pustá je tma nad královstvím přeludů
a hladinou skutečna.

Pocit prázdnoty kalí mysl tvé plačící duše
a slzy tonou jako vše v této temné době.

Jako každý zármutek přejde v radost,
tak také tma přechází v den.

Šumění jitřních úsvitů dopadá
i na tvoji chatrč štěstí –
mrtvý tuláku.

(VI. 1968)

Pohled' na zem

Život samé stopy
stopy, stopy, stopy
požáry, války, vraždy, šibenice, lež
zlo bída člověka
zlo mrtvého, zlo živého,
nahá vítězství, mučednické kůly, obleky hnusu
blátivé obličej, žhavé zmrtvýchvstání
kulaté zákony – lidé uvnitř zákonů
lidé mimo zákonů
zákon lidé
zákon lidé
nařízení dobra platí jako nařízení zla
kluziště lží
popel pravdy
nazi lidé – oblečení lidé
vrazi!
vrazi dobráci života
přitažlivost země /hmoty/
přitažlivost podvodu – JE hmota podvod?
každý člověk vraždí svoje myšlenky
odraz hmoty na duchovno
normální – výborný – špatný – válka
život je rybník a já plavu pod vodou aby mě ostatní nepotopili
zmatek – nepořádek je pravda, pořádek lež
panika hluku
atomový výbuch
reakce hadů
nový život

(1968)

Probuzení

Někdo mě násilím probudil.
OTEVŘELY se mně oči –
kašláni hluku začalo působit dávno předtím.
Cítil jsem spánek – slast odpočinku
touhu po nekonečnu
mlhy snů
které svým závojem ovívají tělo
barevné duhy představ
odehrávající se na dosud neznámém jevišti
pocity strachu před zloději snů
síla plachosti
a nářek pomíjivého
dým začíná foukat vítr
je mně zima
otevírám stále oči více a více
vidí viditelnou neviditelnost
střelba
ticho
střelba
ticho
skutečnost
hnus – hnus Fantazie skutečna
mdloba vítězný pokřik posledního
rozjásané davy
ulice pohybu
města stále bdících
Dům živé mrtvolý
mdloba
 vítězství
 únava
chce se mně spát
vnímat sen
 sen
 sen
 spát spát spát
 spát spát
 spát
 spát spát spát spát
 VOLNOST
 spát
 spát spát spát

SPÁT SEN SEN SENS EN

(1968)

Horror nadsvěta!

Když jsem se probudil, kutálel jsem se vzhůru po hřbetě atomového výbuchu. Myslel jsem na nemyšlení. Po dosáhnutí vrcholu jsem byl postaven před živnost smrti.

Viděl jsem: veselé smuteční průvody, hřbitovy myšlenek, spisy mrtvol, krásné války, promyšlené lásky, dalekohledy lidských hlav, plameny práce, revoluce hluku, zbabělosti ticha, nenávist minulosti, večery prázdná, tajemství ukřižovaných, ledové rovnice labyrintu, uvězněné mumie, jara mrazu, závoje zločinů, zrazené osudy, úsměvy nové smrti, úniky lhostejných opotřebovaných obličejů, zmrzačený klid, jazyky vesmíru, sochy kostelů, stopy špinavé rychlosti, střelný prach hrůzy, vězně utrpení, podlahy zuřivosti, trosky pravdy, hromosvody nemocí, hodiny nekonečna, zajatce otázek, okna nového života, střechy deště popela, krev hlíny, řeč zdvořilých tváří, vzpoury posměchu, pojistky víry, bubny poctivců, slzy trosek, hranice touhy, slepotu obrazové úzkosti, věže morálky, kopí tonoucích, vlasy sexu, řeky zoufalství, cynismus dětských tvářiček, smích při pohledu na jejich popálené nožičky, pečetě slušného chování, blesky klidu, mikroskopy lidských hříchů, falešná kamarádství peněz, bohatství nesmyslnosti, hladomorny nasycených, zatvrzelost pochopení, jeskyně hnijícího materialismu, zbořené hrady idealismu, pralesy bezpečí, křídla krvavých uniknutí, cílové pásky slz, ztráty tajných mírů, úsměvy kamenné moudrosti, hrdost osudného pramene lidského pokolení, sebevědomí nesebevědomých, abstrakce skutečna, realismus neskutečna, vývoj zániku.

Celé dějiny lidstva mně promítala před očima živnost smrti. Pociťoval jsem prázdnotu či nicotu. Dusil mě prach, dým a strach. Nemyslel jsem na to, co je, ale na to, co bylo, na to, co by mělo přijít. Co přišlo, byl jediný konec, kterého lidé dosáhli – jediný úspěch! Atomový hřib klesal, rozplýval se a spolu s ním jsem se rozplýval já a mé vidiny. Klesal jsem s ním do prázdná, do nicoty. Do nicoty lidského myšlení. Nevnímal jsem při dopadu svou fyziologickou podstatu, ale svou neexistenci. Probíral jsem se ve slůvku – NEEEXISTENCE. Poháněla mne hrůza z hrůzy, abych opět začal žít JAKO.

Nesním ve skutečnu? Černá mlha začala přecházet v bílou tmu, bílá tma křičela na fialový den, byl jsem ve všem a v ničem. Začalo po mně šlapat vědomí. Viděl jsem modrou hmotu, v níž plulo mé tělo. Tělo? Ba ne! Byl to ohořelý trám bez známky, o jaké jde dřevo. Šahal jsem na sebe a cítím nic. Nahmatávám se vůbec? Pochází zmatek ze strachu? Panika skutečna. Víím, co dělám, když nedělám? Tanky slov, dějiny neumění, hnus z krásna. Najdu se po této události? Proč vznikla atomová válka? Působí na lidi hmota? Je hmota bůh? Existuje jeden nebo více pánů myšlení? Chce se mně kýchnout na moji neviditelnou mrtvolu. Pořád zabíhám ve svém nicnemyšlení od svého já k té. To té je otázka. Ptám se na otázku. Otázky mě navštěvují ve vojenských kalhotách, dupou po mně. A abych se mohl bránit otázkám, musím nacházet odpovědi. Odpovědi ode mne však prchají, nebo již neexistují a nevidí mne. Najdi se! Slyším myšlenku, ale jakmile přijde myšlenka Rozkazu, přijde myšlenka otázky. Prchám já před odpovědí?

Vynořuje se před mým zrakem /zrakem říkám, ale to opravdu nelze nazvat zrakem, ne- /28

boť můj zrak neexistuje/ mlhavá vzpomínka na sen, kdy jsem bezrukému pomáhal přejít trať. Bezruký nemohl chodit, neboť chodil po rukách. Lidé chválíce moji odvahu plakali nad svojí neschopností. Po atomové válce nemá již kdo plakat. To je jediné štěstí. Lidé, kteří by zůstali, plakali by celý zbytek života.

(1968)

Obsah

[Obloha obklopila celou zeměkouli představami]	1
[Pouštím se do boje...]	2
[Startuji ze svého prvního osudového nádraží...].....	3
Vzhůru	4
Milovat!.....	5
Žalm z roku 1966	6
V dubnu	7
Pad'our?	8
[Blíží se zima]	9
Metla	10
Manifest!	11
Pochod vlasatců	12
Děti ulice	13
Podlost kamenného strachu	16
Co má cenu je bezcenné	17
Chvíle	18
Chápu.....	19
Zamyšlení.....	20
Nebezpečná chvíle.....	21
Hrobka ospalosti	22
Snad!.....	23
[Studená zeď a pohled na ni]	24
Noc	25
Pohled' na zem	26
Probuzení.....	27
Horror nadsvěta!.....	28

Tento soubor je volně k užití pro osobní a studijní účely. Komerční šíření zakázáno. Další texty z pozůstalosti Milana Kocha a ediční poznámku naleznete na stránkách Libri Prohibiti www.libpro.cz. Pokud jste v těchto textech objevili nějakou chybu, prosíme, obraťte se na editora e-mailem ondra.hornik@gmail.com.

Tento výstup vznikl v rámci zastřešujícího projektu »Paměť jazyka, svědectví literatury: analýzy literárního a lingvistického prostoru napříč žánry a kontexty«, projektu »Příprava vydání díla Milana Kocha« řešeného na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy z prostředků Specifického vysokoškolského výzkumu na rok 2016.

© Milan Koch, 2016

© Bc. Ondřej Horník, student Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, 2016